

Nr 358.

Av herr **Bengtsson** i Göteborg m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 129, angående krigstidstillägg och krigstidshjälp under år 1917 åt befattningshavare i statens tjänst.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 129 till riksdagen angående förslag om krigstidstillägg och krigstidshjälp under år 1917 åt befattningshavare i statens tjänst heter det bland annat följande å sid. 4: »till dem, som den 1 januari 1917 ej mindre på grund av försörjningsplikt underhöllo barn under 15 års ålder än även innehade och omedelbart dessförinnan under minst ett år vid en och samma statsinstitution innehaft stadigvarande anställning med en daglig arbetstid, i medeltal icke understigande vad som för den ordinarie personalen vid samma eller jämförlig institution är såsom minimum i allmänhet stadgat.»

Sedermera i propositionen, sid. 6, följande förklarande anmärkningar stipulera bland annat:

»Ej heller må icke-ordinarie befattningshavare, som under år 1916 åtnjutit, oavsett semester, tjänstledighet för styrkt sjukdom under högst sex månader eller tjänstledighet av annan orsak under högst en månad, av sådan anledning förlora sin rätt till krigstidshjälp».

Denna punkt återfinnes lika lydande i föregående års kungl. kungörelse angående samma krigstidshjälp; och drabbade den då synnerligen hårt och orättvist tullverkets extra-ordinarie personal, ävensom vissa telegrafverkets impregneringsarbetare.

I tullverket tillgår på det sätt, att den extra ordinarie personalen endast inkallas i tjänstgöring i mån av behov. Därav följer att, vid minskning av göromålen, den tjänstgörande extra ordinarie personalen entledigas och går förlustig sin inkomst; varigenom störningar uppstå

i deras ekonomi på grund av dylika tillfälliga avbrott i tjänstgöringen. Någon dags uppsägningstid förekommer ej.

I norrlandshamnarna inträder regelbundet varje vinter, till följd av ishinder, ett uppehåll i trafiken för en tid av tre à fyra månader. För dessa personer, som städse stå till tullverkets förfogande och som i många fall under flera års tid haft sin enda inkomst från samma verk, måste det anses hårt att nödgas räkna med dylika tillfälliga avbrott i arbetsförtjänsten, och ännu mera, om de skulle gå miste om en nödhjälp av den anledningen, att arbetsgivaren, staten, ej kan tillhandahålla arbete under mer än omkring tre fjärdedelar av året.

Man måste alltså vända sig emot att en sådan ofrivillig tjänstledighet, även om den varar en längre tid än en månad av året, skall utgöra hinder för erhållande av krigstidshjälp, och torde sålunda en ändring av den åsyftade punkten i kungl. propositionen vara erforderlig.

På grund av vad vi här anfört få vi föreslå att riksdagen måtte besluta:

»Befattningshavare, som icke innehar ordinarie anställning, må icke på grund av tjänstledighet för allmänt uppdrag eller för inkallelse till annan militär tjänstgöring än den honom enligt § 27 värnpliktslagen åliggande för egen utbildning förlora rätten till krigstidshjälp.

Ej heller må icke-ordinarie befattningshavare, som under år 1916 åtnjutit, oavsett semester, tjänstledighet för styrkt sjukdom under högst sex månader, *ofrivillig tjänstledighet till följd av tillfällig minskning i göromålen under högst tre månader* eller tjänstledighet av annan orsak under högst en månad, av sådan anledning förlora sin rätt till krigstidshjälp.»

Stockholm den 27 mars 1917.

Magnus Bengtsson.

Christian Ericson.

A. J. Andersson.

Ernst Hage.